

Залежно від сфери, в якій трудиться людина, кажуть: "працює руками" чи "працює головою"... Про Івана Хомича Ткачука можна сказати: трудиться серцем. Бо музейна справа, якою він займається в університеті, пополнила його цілком. І не тому, що він – історик за дипломом, не тому, що це – його робота, а тому що має справу до душі, справу свого серця.

Погодьтесь, що не кожен може назвати щоденну роботу справою серця.

Надзвичайно скромна людина Іван Хомич Ткачук, директор університетського музею, зовсім не ставить собі в заслугу багату наповненість експозиції музею і стрімкий розвиток цієї благородної й неоціненної за значенням справи.

"Це все – заслуга багатотисячного колективу нашого навчального закладу, який протягом багатьох років творить його історію своєю працею, своїми досягненнями та успіхами, що мають неабияку цінність і для історії, і для людей, – каже Іван Хомич. – А я тільки оберігаю ці цінності"...

...Двадцятирічний юнак Іван Ткачук починає свою трудову діяльність після служби в армії у с. Зубарі на Ізяславщині. Він, учитель і директор початкової школи в одній особі, був водночас і агітатором, і пропагандистом – великою людиною на селі, яка багато знала, до якої йшли за порадою (дарма, що молодий).

Таким його зустрів якоесь секретар райкому партії, об'їжджаючи колгоспи. У розмові з партійним керівником району сільський молодий учитель висловив власну, досить-таки категоричну думку з питання, яке обговорювалося. Свідки розмови, знаючи крутий норов районного начальника, навіть злякалися за свого вчителя-максималіста. Ще більше стривожились усі, коли секретар райкому партії викликав через якийсь час Івана Ткачука до себе на співбесіду. Буде, мабуть, покарання за свою безпечність і прямоту...

Результат виявився аж ніяк не очікуваним: норовистому молодому вчителю було запропоновано посаду другого секретаря райкому комсомолу.

Чи дав йому щось комсомол? – задумється ветеран праці, оглядаючись назад. Не дивлячись на суперечливості, всі "за" і "проти", пов'язані з цією молодіжною структурою минулого, Іван Хомич вважає, що то була школа лідерства, школа молодого керівника. У Івана Хомича становлення його як лідера відбувалося за напрацьованою в ті часи схемою: другий секретар райкому комсомолу і керівник лекторської групи, інструктор обкому комсомолу і керівник лекторської групи, замісник завідуючого відділом пропаганди й агітації обкому комсомолу. Одночасно з кар'єрним зростанням Іван Хомич здобував вищу освіту на історичному факультеті Київського державного університету.

Саме ця освіта й змінила дещо напрям

його трудового шляху. І.Х. Ткачуку пропонують роботу в щойно створеному навчально-консультаційному пункті Київського державного університету, згодом – на загальнотехнічному факультеті Українського політехнічного університету ім. І. Федорова. Звідси й починався сьогоднішній навчальний заклад – наш Хмельницький національний університет, у якому ми на-

СПРАВА ЙОГО СЕРЦЯ

Іван Хомич Ткачук –
хранитель музейних скарбів

вчасно, трудимось і яким гордимось.

Іван Хомич тривалий час працює на кафедрі історії, викладаючи історію партії, історію України, політичну історію. Він – кандидат історичних наук, Заслужений працівник університету, нагороджений Почесною Грамотою ЦК ВЛКСМ за керівництвом студентськими науковими роботами.

24 роки І.Х. Ткачук очолював підготовче відділення, яке, крім довузівської підготовки, давало ще чималий трудовий резерв, внісши цим самим значний вклад у розбудову навчального закладу.

Тепер, шановний читачу, тобі має бути зрозуміло, чому саме Іванові Хомичу було довірено започаткувати цю важливу справу – музей університету. У 2000-му році М.С. Скиба (тоді – проректор) сам особи-

сто щоденно контролював облаштування музейної кімнати, а І.Х. Ткачук днював і ночував в архіві, вивчаючи, вибираючи для музею документи, збирав експонати. Творчим подружжям Басалюків (працівники лабораторії естетики і дизайну) виконано ескіз музею, який і втілено в життя.

Але сьогодні музею вже тісно в його приміщенні. Життя іде, історія продовжується. Нові досягнення, нові напрями роботи, а значить – і нові експонати. Музейна справа не має кінця, як не має кінця буття. Тому й цікава для директора музею Івана Хомича Ткачука ця справа. Возвеличувати працю й життя людини й зберігати для вічності, погодьтесь, благородно.

...Заходимо до музею. Посріблений роками і життям Іван Хомич бере указку – і ми мандруємо історією.

Директор музею веде вас від стенда до стенда і ви щораз відкриваєте для себе нові, цікаві сторінки життя університету. Тут вставлю репліку: коли б ви самі оглядали експозицію музею, ефект екскурсії був би значно менший, бо Іван Хомич додає ще стільки цікавої інформації, що не вмістилася на стендах і ніколи не вміститься, бо забарвлена його емоціями, його переживаннями і враженнями, бо виходить з його негамовного серця.

За кілька років існування музею його відвідали відомі в світі й Україні люди, а ми з вами нагородили їх титулом почесного доктора наук, що зафіксовано в музейній експозиції. Колишні випускники залишають тут пам'ятні подарунки, приводять сюди своїх дітей.

Ви побачите відгуки про музей та університет на різних мовах світу. По-юному безпосередні і ширі, що зворушують більше, ніж пишні фрази, читаємо відгуки молоді: "Спасибо за обалденный музей!", "Фантастично!", "Страшенно класно!", "Страшенно дякуємо!"...

Приємно, що саме молоддю належно оцінено багаторічний труд колективу університету і звитягу хранителя музейних скарбів, популяризатора звершень студентів і працівників університету, людини, що серцем прокладає шлях кожному в славу історію рідного для сотень тисяч випускників навчального закладу.

Цього літа Іван Хомич Ткачук зустрів своє 75-ліття. Це ще зовсім молодий вік для такого ентузіаста, як Ви, Іване Хомичу. Тому бажаємо Вам творчості й снаги на довгі-предовгі роки. Здоров'я Вам і молодечого горіння!

Т. Боднарчук